

สารบัญ

คำนำสำนักพิมพ์	5	
คำนำผู้แปล	7	
บทที่ 1	คำพิพากษาแก้ไขของศาลชั้นต้น	11
บทที่ 2	ศาลที่มีพนักงานสอบสวน	31
บทที่ 3	ศาลเจ้าแม่ทมิฬ	45
บทที่ 4	การต่อสู้คดีทางคดี	69
บทที่ 5	อำนาจศาลชั้นต้น	91
บทที่ 6	สิทธิวิญญานทวิคูณ	113
บทที่ 7	นัยนาสวรรค์	133
บทที่ 8	รตณีสถิง	155
บทที่ 9	พิธีฝัง	185

บทที่ 10	เมฆังเมือง	209
บทที่ 11	ท่อน้ำพุร้อน	231
บทที่ 12	ลงไปไม่ลง	253
บทที่ 13	สระกระตุกขาว	273
บทที่ 14	รวมผล	297
บทที่ 15	โสมสัมฤทธิ์ห้าใบ	315
บทที่ 16	โสมกฤษณ	335
บทที่ 17	โสมใบที่สี่	359
บทที่ 18	เครื่องขลมหัตถ์วิเศษ	379
บทที่ 19	ห้าธาตุสามภพ	399
บทที่ 20	ทางหกสามมา	413
	เกี่ยวกับผู้เขียน	430
	เกี่ยวกับผู้แปล	431

กำเนิดสำนักพิมพ์

“เต๋า” คือศาสตร์ของจีนที่ได้รับความนิยมไปทั่วโลกในปัจจุบัน เมื่อโลกวัตถุที่เราอยู่เริ่มออกห่างจากกฎเกณฑ์ของธรรมชาติ จนกำลังทำลายตัวเองให้เสื่อมทรามลง มนุษย์ก็เริ่มกระหาย “การกลับไปสู่จุดเริ่มต้น” การเข้าถึงความเร้นลับของธรรมชาติกลายเป็นสิ่งที่เราพยายามเสาะแสวงหาเรื่อยมา นับแต่เราเริ่มตั้งคำถามเกี่ยวกับความเป็นไปของธรรมชาติรอบตัว รวมทั้งหาคำตอบให้กับเรื่องที่ยากจะอธิบายได้ด้วยหลักการทางวิทยาศาสตร์

ด้านหนึ่ง เต๋าได้รับการศึกษาในฐานะศาสตร์อันเก่าแก่ เป็นการค้นพบความลึกลับของธรรมชาติ ของโลกและของชีวิต ทว่าอีกด้านหนึ่งนั้น เต๋าก็ได้รับอิทธิพลทางความเชื่อในเรื่องวิญญาณ จนกลายมาเป็นศาสตร์แห่งความเชื่อเรื่องภูตผีและไสยศาสตร์ โดดเด่นในเรื่องฮวงจุ้ย การตรวจสอบดวงชะตา พิธีกรรมหลังความตาย และหนทางสู่ชีวิตอมตะ

เรื่องราวเริ่มขึ้นเมื่อ จาเหวินปิ่น ผู้สืบทอดคนสุดท้ายของ
นิกายเจิ้งเทียนเต๋าได้ให้ความช่วยเหลือดวงวิญญาณที่ถูกพรากไป
ก่อนเวลาอันควรจนไปละเมิดลิขิตสวรรค์ และได้รับโทษทัณฑ์ด้วย
การสูญเสียอันน่าสะเทือนใจ อันเป็นจุดเริ่มต้นของการเดินทาง
ตามหา “คัมภีร์สวรรค์” ที่สาบสูญ ณ หมู่บ้านร้างในม่านหมอก

จาเหวินปิ่น นักพรตเต๋าคนสุดท้าย นำโลกแห่งเต๋ามาสู่ผู้อ่าน
อย่างสุดระทึกในรูปแบบของนวนิยายแฟนตาซี เต็มไปด้วยความ
สนุกตื่นเต้นของการเดินทาง แทรกด้วยบรรยากาศลึกลับที่ชวนให้
ขนลุก และเกร็ดความรู้เกี่ยวกับพิธีกรรมแห่งเต๋าที่ผสมผสานกันได้
อย่างลงตัว จะอ่านเล่นเป็นนวนิยายแนวระทึกขวัญ หรือจะอ่าน
“เอาเรื่อง” เพื่อเบิกความรู้เกี่ยวกับเต๋าก็อลังงเป็นตัวเลือกที่น่าสนใจ

โพสต์บุ๊กส์

บทที่ 1

ถ้าทำมางแก้ป๋ขลงฆ่าตยงเล็ก

วัฒนธรรมเต๋าของจีนมีประวัติสืบทอดมายาวนานนับพันปี เกิดอัจฉริยบุคคลไม่ขาดสาย มีบันทึกเกี่ยวกับเต๋ามากมายในกระแสดารแห่งกาลเวลา บ้างสูญหายไปท่ามกลางผงธุลีแห่งประวัติศาสตร์ บ้างแพร่หลายไปในหมู่ชาวบ้าน อารามเต๋าที่เคยรุ่งเรืองในอดีต ปัจจุบันส่วนใหญ่ได้กลายเป็นสถานที่ท่องเที่ยวทางวัฒนธรรม...

นักพรตเต๋าท่านหนึ่งมีชีวิตที่แปลกประหลาดพิสดาร เต็มไปด้วยอุปสรรค และส่วนใหญ่เป็นเรื่องที่เขาเองก็จนปัญญา เขาช่วยชีวิตผู้คนมากมาย รวมทั้งผมด้วย และยังรวมถึงน้ำหญิงเล็กของผม การจะเล่าเรื่องของนักพรตเต๋าคณสุดท้าย หรือชีวิตของจาเหวินปิ่น ต้องเริ่มจากเรื่องเล็กๆ เรื่องหนึ่ง

จา (查) เป็นแซ่ที่พบเห็นไม่บ่อย ใน ‘ตำราร้อยแซ่’ บันทึกว่า แซ่จ่าเป็นแซ่หนึ่งในภาษาจีน จัดอยู่ในลำดับที่ 397 สายหนึ่งมาจากตระกูลเจียง ซึ่งเป็นลูกหลานของเหยียนตี้ บุตรชายของ

ฉิ่งกงแห่งแคว้นฉีในยุคซุนชิวได้รับแต่งตั้งไปกินศักดินาที่เมือง
จา (査) คนรุ่นหลังใช้ชื่อเมืองที่ได้รับศักดินาเป็นแซ่ กลายเป็นแซ่จา
ภายหลังตัดตัวมู่ (木) ออกไป จึงกลายเป็นแซ่จา (査) อีกสายหนึ่ง
มาจากแซ่หมี่ (半) ต้าฟูในครอบครัวฉู่กั๋ววงในยุคซุนชิวได้รับการ
แต่งตั้งไปกินศักดินาที่เมืองจา คนรุ่นหลังใช้ชื่อเมืองเป็นแซ่

เขตเขาทางตะวันตกของมณฑลเจ้อเจียงมีหมู่บ้านชื่อหงซุน
ที่นี่มีครอบครัวหนึ่งแซ่สวี ชายหัวหน้าครอบครัวเป็นช่างไม้ มีฝีมือ
ด้านงานไม้ จนได้รับสมญาว่าสวีหลู่ปาน¹ งานที่บรรพบุรุษทำเป็น
ประจำคือต่อโลงศพให้ลูกค้า พอมาถึงรุ่นเขาเยอเมี๋ยบอดงานของ
ตระกูล แม้จะมีฝีมือดี แต่ติดที่ทำการค้ากับคนตาย หญิงสาวทั่วไป
จึงไม่มีใครสนใจ ผ่านอุปสรรคไม่น้อย อาศัยแม่สื่อ ในที่สุดก็ได้เมีย
เป็นหญิงหมู่บ้านข้างเคียง ยุคนั้นมีสิ่งหนึ่งที่ยังล้ำหลังคือการคุม
กำเนิด ในระยะสิบปี สองฝั่งเมียมีลูกสาวสามคนลูกชายสองคน
พอมีลูกมากระจายจ่ายก็มากตาม สองฝั่งเมียปรึกษากัน เมียจึงไป
ผ่าตัดทำหมัน

สวีหลู่ปานเป็นใครนะหรือ ก็เป็นตาของผมนี่แหละ

ผ่านไปสิบปี คิดไม่ถึงว่ายายตั้งท้องอีก ตาเองไม่รู้จะดีใจ
หรือเสียใจ เมียตัวเองทำหมันแล้วแท้ๆ ทำไมจึงท้องได้อีก ท้องโต
ขึ้นทุกวัน พอครบสิบเดือนก็คลอด ตานึกไม่ถึงว่าตนเองอายุ 40
แล้วยังได้ลูกสาวอีกคน จึงตั้งชื่อลูกสาวคนเล็กว่า ‘ชิว’ ซึ่งก็คือ
นำหญิงเล็กของผมนั่นเอง เวลานั้นเป็นปี 1977

¹ หลู่ปานเป็นช่างไม้ผู้มีชื่อเสียงในปลายยุคซุนชิว ได้รับการยกย่องให้เป็นปรมา
จารย์ช่างไม้ของจีน - ผู้แปล

ตาได้ลูกยามแก่ ย่อมดีใจจนบอกไม่ถูก พอถึงวันที่ลูกสาวครบเดือน จึงจัดโต๊ะเลี้ยงฉลอง คนในหมู่บ้านและบ้านใกล้เคียงต่างมาอวยพร ขณะที่กำลังฉลองกันอย่างรื่นเริง ก็มีนักพรตผู้หนึ่งในชุดเก่าขาด สะพายถุงผ้ารูปปากว้า² เดินผ่านหน้าบ้านสกุลสวามีคนที่ชอบเล่นสนุกร้องเรียกนักพรตผู้นั้น แล้วบอกว่าครอบครัวนี้เพิ่งได้ลูกสาว ขอให้นักพรตช่วยทำนายโชคชะตา นักพรตก็มีน้ำใจเดินมาดูเด็กทารกในห่อผ้าแล้วนับนิ้วคำนวณ ทันใดนั้นก็ชี้หน้าตื้นตระหนก จึงเรียกสวี่หู่ปานเจ้าของบ้านเข้าไปในห้องด้านในพูดเสียงเบาว่า “ประสกเจ้าบ้าน ท่านดีใจที่ได้ลูกสาว ความจริงเป็นเรื่องน่ายินดี แต่อาตมามีอะไรจะบอกกล่าว ไม่รู้ว่าวันนี้สมควรพูดหรือไม่”

ถึงตาจะเป็นช่างไม้ แต่ก็เป็นคนมีเหตุผล จึงยิ้มแล้วว่า “ท่านนักพรตมีอะไรก็พูดมาเลย ไม่ว่าจะดีหรือร้าย พอเริ่มกินโต๊ะ ยังไงก็จะเชิญท่านดื่มเหล้า!”

นักพรตผู้นั้นเหลือบมองสวี่หู่ปานแล้วบอกว่า “ลูกสาวเจ้าหน้าตาดี แต่วันข้างหน้าเกรงว่าจะเลี้ยงรอดยาก”

ตาได้ยินก็โกรธ เพิ่งได้ลูกสาว นักพรตอย่างเจ้าไม่รู้มาจากไหนมาพูดจาเหลวไหล เอ่ยคำอับมงคลที่นี้ จึงตรงเข้ามาผลักนักพรตทีหนึ่ง “นักพรตอย่างเจ้าไม่รู้กาลเทศะ ทำไมพูดบ้ายๆ อย่างนี้”

ชุดนักพรตเก่าปูปะอยู่แล้ว พอถูกสวี่หู่ปานผลักจึงฉีกขาดแผ่นทองแดงในอกเสื้อก็ร่วงลงมาที่พื้น

² ปากว้า (เป็ยช่วย) หรือยันต์แปดทิศ เป็นรูปแปดเหลี่ยมประกอบจากรูปแปดสัญลักษณ์ ตรงกลางเป็นรูปปลาอินทียง ใช้เป็นสัญลักษณ์ของลัทธิเต๋า - ผู้แปล

เสียงเอะอะในบ้านทำให้ยายซึ่งกำลังดูแลแขกอยู่เข้ามาดู เห็นนักพรตในชุดชอมช่อกำลังทะเลาะกับสามีตนเอง ยายจึงตรงเข้ามาแยกทั้งสองออกจากกัน ฟังจากที่แม่ผมเล่า ยายก็เป็นคนเก่ง ยายเริ่มด้วยการดูตาราว่าไม่มีมารยาทโดยไม่ถามไถ่ จากนั้นจึงขอโทษขอโพยนักพรต หยิบเพิ่มกับด้ายออกมาเย็บชุดที่ขาด และเชิญให้อยู่กินข้าว นักพรตไม่อาจปฏิเสธ จึงนั่งร่วมโต๊ะกับชาวบ้าน หลังจากดื่มเหล้าสองสามจอก ใบหน้าแดงเรื่อก็เริ่มคุยโอ้อวดว่าตนเป็นเจ้านิกายเหมาซาน มีวิชาเต๋าล้ำเลิศ คาดไม่ถึงว่าแขกจะพากันหัวเราะชอบใจ...

ไม่รู้ว่าเป็นเพราะนักพรตดื่มมากไปหรือเพราะเหตุใด ระหว่างที่กินเลี้ยงมีคนสอบถามดวงชะตาทารก นักพรตก็ยังบอกว่า “ทารกหญิงคนนี้อายุสั้น เลี้ยงรอดยาก เกรงว่าวันข้างหน้าจะมีเคราะห์” พอทุกคนได้ยินก็คิดว่านักพรตบังอาจพูดจาเหลวไหล โดยเฉพาะตา โทสะที่เพ่งขมไว้ก็พลุ่งพล่านขึ้นอีก ตาวิ้งเข้าไปในห้วงความหาขวางจะเอาออกมาฟัน ยังดีที่ทุกคนห้ามไว้ จึงได้แต่ยื่นรื่องดำ

คราวนี้ยายได้ยินชัดเจนแล้วจึงอดโมโหไม่ได้ ตะคอกใส่ นักพรต “นักพรตบ้ามาจากไหน ฉันทุตสาห์ต้อนรับขับสู้อย่างดี กลับแข่งลูกสาวฉัน! รีบใส่หัวออกไป!”

คาดไม่ถึงว่านักพรตแม้ถูกด่าเช่นนี้ก็กลับไม่โกรธ เขาคลำหน้าอก แล้วแหงนมองท้องฟ้า กวาดตาดูทุกคน จากนั้นจึงบอกว่า “ท่านเจ้าบ้านอย่าโมโห อาตมาพูดตามความจริง ลูกสาวท่านคนนี้น่าจะมีชีวิตไม่เกินเก้าปี ถ้าถึงตอนนั้นมีเคราะห์ ไปหาอาตมาที่คู้หลี่พู อำเภออันเสี้ยน” พูดจบก็ประนมมือค้อมคารวะทุกคน แล้วหันหลังเดินจากไป...ปล่อยให้แขกเหรื่อมองหน้ากันเล็กลั๊ก

พลอยโกรธร่วมกับครอบครัวของตา แม้ทุกคนจะพูดปลอบว่าอย่า
ถือสา แต่ยายซึ่งเชื่อไสยศาสตร์อยู่บ้างยังมีเงามืดค้างคาใจ

ชั่วพริบตาเวลาผ่านไปเก้ายี่สิบปี น้ำหญิงเล็กไม่เพียงเติบโตเป็น
เด็กแข็งแรงเฉลียวฉลาด ยังเป็นเด็กหญิงที่สวยงาม โดยเฉพาะ
ดวงตากลมโตสดใส ใครเห็นเป็นต้องชื่นชม คนในครอบครัวยาย
จึงค่อยๆ ลืมคำพูดของนักพรตผู้นั้น

ชนบททั่วไปเมื่อมีคนตายจะจัดงานศพอย่างใหญ่โต หรือที่
เรียกว่างานเลี้ยงศพ คนทั้งหมู่บ้านจะแห่กันไปช่วยงาน ทุกคนยัง
ดื่มเหล้า กินเนื้ออย่างเต็มที่ สนุกสนานครึกครื้น แต่แน่นอนว่า
ต้องมีกับข้าวอย่างหนึ่งซึ่งทุกบ้านมีคือเต้าหู้ขาว งานศพจึงมีชื่อเรียก
อีกชื่อหนึ่งว่ากินข้าวเต้าหู้

ฤดูร้อนปี 1986 ตรงกับวันที่ผมเกิด มีพ่อแม่คนหนึ่งในหมู่บ้าน
เสียชีวิต ในสมัยที่ยังขาดแคลนวัตถุดิบมาก งานศพหมายถึงการ
ได้กินอิ่ม ตากับยายจึงพาน้ำหญิงเล็กไปกินข้าวเต้าหู้

ในงานน้ำหญิงเล็กกินอาหารไม่น้อย พองานเลิกทั้งสามเดิน
กลับบ้านโดยอาศัยแสงดาวส่องทาง บ้านหลังนั้นอยู่ห่างจากบ้าน
ยายราวสองลิ้ว ระหว่างทางมีอ่างเก็บน้ำ ยาวสามร้อยกว่าเมตร
ตอนที่ผมยังเด็กเคยแอบไปว่ายน้ำที่อ่างเก็บน้ำแห่งนี้บ่อยๆ ทุกครั้ง
จะถูกยายจับไปเขี่ยนอย่างหนัก แต่ไม่บอกว่าเป็นเพราะอะไร...

เส้นทางช่วงนั้นไม่มีบ้านคน ระยะเวลาเดินราวสิบกว่า
นาที ปกติจะมีคนเดินไม่น้อย ค็นนั้นแสงจันทร์แสงดาวสว่างเป็น
พิเศษส่องเห็นเส้นทางขาวนวล ไม่จำเป็นต้องใช้ไฟฉาย

ชนบทในฤดูร้อน มีสิ่งหนึ่งที่ดึงดูดใจเด็ก นั่นคือหิ่งห้อย น้ำ
หญิงเล็กไล่จับหิ่งห้อยอยู่ข้างหน้า วิ่งไล่พลางหัวเราะ เจ้าแมลงน้อย

ส่องแสงวูบวาบพร้อมกับบินไป น้ำหญิงเล็กวิ่งตามหลัง ตาและยาย
อยู่ข้างหลังไม่ไกล ทั้งคู่หัวเราะรำมะนาดที่มองดูลูกสาว

ตาสูบยาเส้นพลาบพุดกับยาย “ใครบอกว่าลูกสาวเราเลี้ยง
ยาก ตั้งแต่เกิดมาัยหนูไม่เคยเจ็บป่วย ข้าว่านักพรตคนนั้นหลอก
แน่!”

ยายร้องบอกให้น้ำหญิงเล็กวิ่งช้าหน่อย เพียงครู่เดียวก็มา
ถึงบ้าน

เมื่อก่อนน้ำหญิงเล็กนอนกับตายาย พอโตหน่อยจึงจัดให้ไป
นอนกับพี่สาวสาม ตามีลูกสาวสี่คนลูกชายสองคน น้ำหญิงใหญ่
น้ำชายใหญ่และแม่ผมมีครอบครัวแล้ว จึงเหลือน้ำหญิงสามกับ
น้ำชายเล็กอยู่ที่บ้าน

ก่อนนอนน้ำหญิงเล็กบอกน้ำหญิงสามว่าวันนี้ไปงานเลี้ยง
ได้กินของดี ๆ พุดจนน้ำหญิงสามอิจฉา ตั้งแต่ท้องสาวคนนี้เกิด ที่
บ้านพอมีของดีก็เอาน้ำหญิงเล็ก อย่างเวลากินข้าวโพด ทุกครั้ง
น้ำหญิงเล็กจะได้ส่วนโคนเสมอ ส่วนน้ำหญิงสามได้ส่วนปลาย
ความจริงแล้วน้ำหญิงเล็กเป็นเด็กน่ารัก น้ำหญิงสามล้างเท้าให้
น้องสาวแล้วอุ้มไปวางบนเตียง น้ำหญิงเล็กหลับผล็อยทันที กระทั่ง
เสียงร้องด้วยความตกใจกลางดึกได้ทำลายความสงบสุขตลอด
เก้าปีของครอบครัวสี่

คนที่ส่งเสียงร้องด้วยความตกใจไม่ใช่ใครอื่น เป็นน้ำหญิง
สามซึ่งนอนหลับสนิทแล้ว

ก่อนที่น้ำหญิงเล็กจะเข้านอน ทุกอย่างปกติดี หลังเที่ยงคืน
น้ำหญิงสามกำลังสะลึมสะลือก็ได้ยินเสียงกุกกัก มีคนลุกจากเตียง
จึงนึกว่าชีวเอ้อไปถ่ายเบา ปกติท้องคนนี้ไม่ลุกขึ้นฉี่กลางคืน ทำไม

วันนี้ถึงลูกขึ้นนะ อาศัยแสงจันทร์นอกหน้าต่าง เธอเห็นชีวเอ้ออายุ
เก้าขวบลุกจากเตียง พอเห็นว่าน้องสาวลุกไปฉี่จึงไม่ได้ใส่ใจ พลิก
ตัวนอนหลับต่อ

ผ่านไปชั่วเวลาสับบุหรืหนึ่งมวน จู่ๆ น้ำหญิงสามก็สะดุ้งตื่น
เพราะไม่มีการเคลื่อนไหวให้รู้ว่าน้องสาวกลับมานอน จึงหันไปดู

น้ำหญิงสามหันไปดูเหมือนไม่ได้ใส่ใจอะไรแต่กลับได้เห็นภาพ
ที่น่าสะพรึงกลัวที่สุดภาพหนึ่งในชีวิต น้องสาวซึ่งอยู่ตรงหน้าต่าง
นั่งคุกเข่าหันไปทางดวงจันทร์นอกหน้าต่าง น้ำหญิงสามที่ยังง่วงงี้
รู้สึกหนาวจนสั่นสะท้านทำให้ตื่นเต็มตา เธอจัดแจงเสื่อผ้าให้เข้าที่
ปลุกใจให้กล้าแล้วส่งเสียงกระแอม ทว่าไม่มีปฏิกิริยาตอบรับ น้ำ
หญิงสามเป็นคนซี้ซลาดมาตั้งแต่เด็ก หนูตัวหนึ่งก็ทำให้เธอตกใจ
แทบตายได้

น้ำหญิงสามร้องเรียกน้ำหญิงเล็กเบาๆ “ชีว” แต่น้องสาวซึ่ง
คุกเข่าอยู่ไม่มีปฏิกิริยาแม้แต่หน่อย

น้ำหญิงสามจึงร้องเรียกเสียงดัง “ชีว เป็นอะไรหรือ” น้องสาว
ก็ยังคงไม่ตอบรับ

เธอจึงรีบลุกจากเตียง ไม่ใส่ใจจะสวมรองเท้า ลงไปดูน้องสาว
ที่พื้น ใช้มือแตะหลังน้องสาว ตั้งใจจะดึงให้หันมา กลับพบว่าดึง
น้องสาวซึ่งปกติไม่มีเรี่ยวแรงให้หันมาไม่ได้ อาศัยแสงจันทร์ น้ำ
หญิงสามเดินอ้อมมาดูด้านหน้า ก็เห็นภาพที่น่ากลัวจะลึ้มเลื่อนไป
ชั่วชีวิต น้องสาวซึ่งนั่งคุกเข่าอยู่ ปากกำลังเคี้ยวกินเทียนไขสีขาว
ที่ไขจุดให้ความสว่าง

สมัยนั้นในชนบทมักไม่มีไฟฟ้า ดังนั้นทุกคนจึงมักใช้เทียนไข
แทนหลอดไฟ แต่มักนึกเสียดายไม่อยากจะ

ขณะนั้นน้ำหญิงเล็กกำลังเคี้ยวกินเทียนไข โบหน้าไร้สีเลือด ดวงตาเหม่อลอยไร้แววตา คุกเข่านิ่งจ้องมองพระจันทร์ น้ำหญิงสามตกใจจนกรีดร้องเสียงดังที่สุดในชีวิต “ว้าย...”

เสียงร้องนี้ปลุกตายายและน้ำชายเล็กซึ่งยังไม่ได้แต่งงาน พร้อมกับปลุกเคราะห์ภัยที่ถูกทำนายไว้ตั้งแต่กำเนิดน้ำหญิงเล็กเพียงเกิดให้ตื่นขึ้น พอตาน้ำหญิงเล็กมาถึงห้องของน้ำ น้ำหญิงสามก็พูดไม่ออกแล้ว ทันทีที่เปิดไฟฉาย น้ำหญิงเล็กก็นอนหมดสติอยู่กับพื้นแล้ว เทียนไขข้างตัวมีรอยกัดแหว่งเห็นได้ชัดเจน

พอตาคู่มน้ำหญิงเล็กขึ้นมา ก็ตกตะลึงเมื่อเห็นสีหน้าและเทียนไขในปากลูกสาว ทุกคนในบ้านหันไปมองน้ำหญิงสามที่ล้มอยู่บนพื้น

ยายคว้าตัวน้ำหญิงสามขึ้นมา “เกิดอะไรขึ้น น้องเป็นอะไรไป” ตอนนั้นน้ำหญิงสามตกใจจนพูดไม่ออก มีเพียงร่างที่สั่นระริกกับพื้นที่กระทบกันบอกให้ทุกคนรู้ว่าแคงได้เห็นภาพที่น่าหวาดกลัว ตาคู่มน้ำหญิงเล็กที่หมดสติไปวางบนเตียง ยายกอดน้ำหญิงสามที่ตัวสั่นเทา ส่วนน้ำชายเล็กที่เพิ่งสิบสองขวบอุ้มลูกหมาสีดำซึ่งพอเข้ามาในห้องก็เริ่มเห่าเสียงดัง เสียงเห่าอย่างคลุ้มคลั่งฟังดูน่ากลัว ยายทนไม่ไหวต้องบอกให้น้ำชายเล็กอุ้มมันออกไป หม่าตัวนั้นพอออกไปแล้วก็เห่าอยู่นอกห้อง แต่ไม่เข้ามา

ยายคงรำคาญกับเสียงเห่า จึงตะคอกไล่หม่าตัวนั้น “เห่าอีกเห่าอีกจะเชือดแกะซะ!” พูดไปก็น้ำแปลก หลังจากได้ยินเสียงตะคอกหม่าดำตัวนั้นก็ตกใจจนเยี้ยวรวด จากนั้นก็วิ่งห่างจุกตุกกลับไปทิ้ง

ผ่านไปครู่หนึ่งน้ำหญิงสามซึ่งค่อยๆ สงบลงก็เล่าภาพที่ตัวเองเห็นให้ตายายฟัง ตายายฟังแล้วก็ขนลุกชู น้ำหญิงสามเล่าจบก็

กลั้นไม่อยู่เริ่มร้องไห้อีก แต่ถูกยายใช้มือปิดปาก “ห้ามร้องไห้!”

น้ำหนักสามจิงต้องขมใจไม่ไหวแล้ว หายใจหอบแฮกๆ ผ่านไปครู่หนึ่งน้ำหนักเล็กเริ่มขยับตัวอย่างสะลึมสะลือ จากนั้นก็เริ่มอาเจียน อาเจียนรุนแรง ของที่อ้วกออกมามีกลิ่นเหม็นคาว มีทั้งเทียนไขที่เพิ่งกินเข้าไป และอาหารมื่อยืนในสภาพที่ย่อยไปบ้างแล้ว หลากสีชวนให้คลื่นเหียน

ความจริงยายพอรู้วิชาหมอพื้นบ้านบ้าง ดึกขนาดนั้นแล้วไม่รู้จะทำไมจึงชงชาชூติงให้น้ำหนักเล็กดื่ม ตอนที่ผมยังเด็กก็เคยดื่มชาชூติงที่บ้านยาย ใช้รักษาเด็กที่กินข้าวแล้วเกิดอาการท้องเดินได้ผลชะงัด วิถีรูปธรรมคือเอาหนังชั้นนอกของกิ้งก่ามาตากแห้ง เติมใบชาลงไปแล้วบั้งบนแผ่นเหล็ก บั้งสุกแล้วบดเป็นผง ละลายน้ำดื่ม ช่วยรักษาเด็กมีอาการอาเจียนไม่ย่อย เชื่อกันว่ามีสรรพคุณไล่ลมร้าย ช่วยย่อย ได้ผลจริงๆ

ยายกรอกชาชู่ติงให้น้ำหนักเล็กดื่มตามวิธีรักษาอาหารไม่ย่อยแบบพื้นบ้าน น้ำหนักเล็กกลับกัดฟันแน่นไม่ยอมอ้าปาก ทำอย่างไรก็กรอกยาไม่ได้ ที่กรอกลงไปได้บ้างก็สำรอกออกมา

ในที่สุดเมื่อไม่มีทางอื่น ยายจึงให้ตางังปากน้ำหนักเล็กให้อ้าออก น้ำชายเล็กกอดขาน้องสาวที่ถีบสะเปะสะปะ ฝืนกรอกยาลงไปได้ไม่น้อย

หลังจากกรอกชาชู่ติงลงไป น้ำหนักเล็กก็สงบลงครู่หนึ่ง แต่น้ำหนักสามไม่กล้านอนแล้ว ตากับยายจึงต้องอยู่บนนอนเป็นเพื่อน น้ำหนักเล็กในท้อง ให้น้ำหนักสามกับน้ำชายเล็กไปนอนที่ห้องตายาย

ถึงตอนนี้น้ำหนักเล็กเริ่มรู้สึกตัวบ้างแล้ว ผ่านไปครู่หนึ่งก็

ไม่อาเจียนแล้ว แต่กลับเริ่มท้องเสีย วุ่นวายอยู่อย่างนี้จนฟ้าสว่าง
เช้าวันรุ่งขึ้นจึงถูกส่งไปยังสถานเฝ้าจำที่ตัวตำบล

พอเจ้าหน้าที่สถานเฝ้าจำตรวจดูแล้ว บอกว่าน่าจะท้องเสีย
จึงรักษาตามอาการกระเพาะอาหารและลำไส้อักเสบเฉียบพลัน
ด้วยการให้น้ำเกลือทางหลอดเลือด พยาบาลเพิ่งแทงเข็มที่หลังมือ
น้ำหญิงเล็ก ก็ถูกแกกระชากออก ทำอย่างไรก็ไม่ยอมให้หมอรักษา
สุดท้ายหมอจนปัญญา จึงเปลี่ยนเป็นฉีดยาที่ก้น ยังต้องให้ตากอด
แกไว้แน่น ไม่ให้ดิ้นขี้ดขึ้น วุ่นวายอยู่อย่างนี้ครึ่งวัน น้ำหญิงเล็กยัง
อาเจียนไม่หยุด หมอที่สถานเฝ้าจำตำบลแนะนำให้ตาพาน้ำหญิงเล็ก
ไปรักษาที่โรงพยาบาลอำเภอ ที่นั่นมีเครื่องมือเครื่องมือพร้อมกว่า
เพียงวันนั้นตายายพาน้ำชายเล็กและน้ำหญิงเล็กโดยสารรถ
ไปตัวอำเภอ หลังจากขึ้นรถ เพราะเมารถ ยายจึงอุ้มน้ำหญิงเล็ก
ไปเลือกที่นั่งริมหน้าต่าง รถประจำทางสมัยนั้นคนแน่นมาก นอกกรด
มีคนรอเบียดขึ้นรถอีกมาก รวมทั้งตาและน้ำชายเล็ก

ยายเปิดหน้าต่างรถเพื่อระบายอากาศ จู่ๆ น้ำหญิงเล็กก็
ก้าวพรวดมุดออกไปทางหน้าต่าง เผอิญถูกตาซึ่งตามคมและมีมือไว
คว้าตัวไว้ได้ น้ำหญิงเล็กร้องไห้พลางบอกว่า “แม่จ๋า อย่าพาหนูไป
โรงพยาบาล โรคของหนูรักษาไม่หายหรอก หนูกำลังจะตาย แม่
พาหนูกลับบ้านเถอะ...” ไม่ว่าตาจะพูดปลอบทำไหน น้ำหญิงเล็ก
ก็ร้องไห้ไม่หยุด เป็นตายก็ไม่ยอมขึ้นรถ ปีนั้นน้ำหญิงเล็กอายุเก้า
ขวบ คำพูดของแกเป็นน้ำชายเล็กเล่าให้ผมฟังด้วยตัวเองในภายหลัง
เพราะตอนนั้นเขาอยู่ที่นั่นด้วย แต่น้ำหญิงเล็กบอกผมว่าแก
จำอะไรไม่ได้แล้ว จำได้เพียงคลับคล้ายคลับคลาว่าตอนเด็กเคย
ป่วยหนักครั้งหนึ่ง เรื่องอื่นไม่ชัดเจนแล้ว

หลังจากคาดว่าตัวน้ำหนึงเล็กที่นอกรถได้ ก็ดันตัวแกผ่านหน้าต่างกลับเข้าไปในรถ คราวนี้ยายกอดน้ำหนึงเล็กไว้แน่นไม่ยอมปล่อย ไม่ว่าแกจะร้องให้อย่างไรก็ไม่สนใจ รถพาคนครอบครัวนี้แล่นซ้ำๆ ไปยังตัวอำเภอ

พอถึงโรงพยาบาลอำเภอก็ยื่นหนังสือแนะนำจากโรงพยาบาลตำบลให้ ทางโรงพยาบาลจึงรับน้ำหนึงเล็กเข้ารักษาทันที หลังจากหมอตรวจเสร็จแล้ว เริ่มแรกก็รักษาตามอาการที่กินอาหารแล้วท้องเดิน ระหว่างการรักษา น้ำหนึงเล็กขวยโอกาสที่ผู้ใหญ่แผลอหนีออกไปจากโรงพยาบาล และไม่ใช่แค่ครั้งเดียว สุดท้ายไม่มีวิธีอื่น ยายใจเด็ด ใช้สายผ้ามัดน้ำหนึงเล็กไว้ และไม่กล้าหลับ หลายคนผลัดกันเฝ้าดูแกไว้ แม้แต่การถ่ายหนักเบา ก็จัดการในห้องผู้ป่วย ไม่กล้าปล่อยให้แกออกไป

ปี 1986 สมัยนั้นชีวิตความเป็นอยู่ของทุกคนโดยทั่วไปยังไม่ดี ที่โรงพยาบาลก็กินข้าวของโรงอาหาร เริ่มแรกอาหารที่ยายซื้อมาจากโรงอาหาร ถ้าไม่ถูกน้ำหนึงเล็กคว่ำทิ้งก็ไม่ยอมกินแม้แต่คำเดียว ต้องอาศัยการให้สารอาหารทางหลอดเลือดประคองไว้

เมื่ออยู่โรงพยาบาลได้ราววันที่สาม เทียงวันนั้นยายไปซื้อข้าวจากโรงอาหาร ข้าวที่ซื้อมาทุกคนชิมแล้วปรากฏว่ากึ่งดิบ หุงข้าวไม่สุก หรือที่มักเรียกกันว่าข้าวกึ่งสุก ที่น่าแปลกก็คือ ซามข้าวกึ่งสุกที่วางไว้ตรงหน้าน้ำหนึงเล็กกลับทำให้แกน้ำลายไหล เป็นครั้งแรกที่แกบอกว่าอยากกินข้าว

ยายแก้มัดสายผ้าที่ผูกน้ำหนึงเล็กไว้ แกก็กินข้าวกึ่งสุกทั้งซามจนหมดในไม่กี่คำ ทั้งยังร้องจะกินอีก ข้าวกึ่งสุกในมือตา น้ำหนึงรองและน้ำชายเล็กจึงถูกน้ำหนึงเล็กกินคนเดียวหมดจนท้อง

ปอง แต่แกก็ยังร้องขอกินอีก ที่นี้ทุกคนจึงพากันตกใจ ยายรีบไปตามหมอมาดู หมอเห็นว่าเด็กอยู่ในสภาพนี้แล้ว จะให้กินอีกได้ยังไง แม้แต่สายน้ำเกลือก็ให้ถอดออก ให้กินยาช่วยย่อยแล้วก็ออกไป

พอถึงมือเย็น ข้าวหุงเป็นปกติแล้ว น้ำหญิงเล็กเริ่มไม่กินอาหารอีก เดิมคิดว่าเพราะมือเที่ยงแกกินมากแล้ว แต่วันที่สองวันที่สาม ไม่ว่าจะเอากับข้าวอร่อยแค่ไหนวางไว้ตรงหน้า แกก็ไม่ยอมอ้าปาก สภาพเช่นนี้ดำเนินไปจนถึงคืนวันที่สี่

คืนนั้นน้ำหญิงเล็กยังคงไม่กินข้าว ยายเห็นน้ำหญิงเล็กซุบผอมลงทุกวัน ก็ร้องไห้อย่างปวดร้าวจนใจแทบจะขาด พุดปลอบอย่างไรก็ไม่ได้ผล เมื่อหมดหนทางยายจึงไปซื้อข้าวกึ่งสุกมาจากข้างนอก ลองเอาน้ำหญิงเล็กกิน ปรากฏว่าไม่เห็นความคาดหมาย น้ำหญิงเล็กกินจนเกลี้ยง กินจนท้องป่องอีกจึงหยุด หมอเองก็ไม่สามารถอธิบายสภาพเช่นนี้ได้ แต่กำชับว่าอย่าให้แกกินข้าวกึ่งสุกอีก เพราะเด็กเดิมทีก็ท้องไส้ไม่ดีอยู่แล้ว อาหารแบบนี้ทำให้อาการทรุดหนักได้ง่าย

สองวันต่อมาทางบ้านไม่กล้าเอาข้าวกึ่งสุกให้น้ำหญิงเล็กกินอีก หมอเองก็ไม่มีวิธีรักษาน้ำหญิงเล็ก จนกระทั่งวันที่เจ็ดจู่ๆ แกก็หมดสติ แล้วเริ่มชัก ฟันฟองน้ำลายสีขาว หัวใจเต้นรัวเร็ว ความดันโลหิตเริ่มตกลง หมอจึงบอกว่าให้เตรียมงานศพได้แล้ว เด็กคนนี้ดูท่าจะไม่รอด แต่ก็ไม่รู้ว่าจะป่วยเป็นโรคอะไร

ตอนนั้นยายเข้มแข็งมาก ไม่ร้องไห้ พุดเพียงประโยคเดียว “จะตายก็อย่าให้ตายที่โรงพยาบาล ไม่ว่าจะยังไง ต้องพากลับบ้าน!” พุดจบก็จ้างรถกลับไปบ้านในคืนนั้นเลย ระหว่างทางกลับบ้านยายนึกถึงนักพรตบำในครั้งกระนั้น บอกให้ตาไปหาเขา แต่นั่น

ฟังอย่างหมดเปลือก

พอชายหนุ่มฟังตาเล่าจบจึงบอกว่า “พี่ชาย ไม่ต้องร้อนใจตามผมเข้าไปในบ้านค่อยๆ คุยกัน ผมจะพันแผลให้” หลังจากนั้นเข้าไปในบ้าน ตาพบว่ากระท่อมที่ดูไม่สะอาดตาหลังนี้ บนผนังแขวนรูปสามเทพเจ้าแห่งเต๋า คือเทพอวีซิงหยวนสี่อ เทพล้างซิงหลิงเป่า และเทพไทซิงเต๋าเต๋อ

ชายหนุ่มชงชาให้ตา บอกให้นั่งลงแล้วตรวจดูบาดแผล เห็นแผลใหญ่มาก ซ้ำกางเกงยังฉีกขาดจนเลือดไหลซึมชุ่มผ้า จึงเข้าไปในห้อง หยิบสมุนไพรมาพอกแผล แล้วใช้ผ้าขาวพันปิดไว้ ช่วยห้ามเลือดชั่วคราว แต่ตายังเจ็บปวดจนใจสั่น

พอทำแผลเสร็จ ชายคนนั้นยังชงชาให้ตาอีก ดูแล้วก็เหมือนชาวธรรมดา แต่พอตาได้ดื่มไปอีกหนึ่งก็รู้สึกประหลาดใจ ความหวาดวิตกในใจค่อยๆ สงบลง แผลก็ค่อยๆ หายปวด ตาจึงเริ่มเล่ารายละเอียดความเป็นมาของเรื่องนี้ ถามชายคนนั้นว่ารู้ไหมว่าที่นี่มีนักพรตรูปหนึ่งหรือไม่

คาดไม่ถึงว่าชายผู้นั้นกลับตอบว่า “ถ้าผมเดาไม่ผิด คนที่คุณต้องการตามหาน่าจะเป็นอาจารย์ผม แต่น่าเสียดายที่ท่านมรณภาพสามปีแล้ว ในเมื่อตอนที่อาจารย์มีชีวิตบอกให้คุณมาหาท่าน ถ้าฉันหากพี่ชายเชื่อใจผม ก็ให้ผมไปดูหน่อย พี่ชายว่าดีไหม”

พอตาได้ยินว่าคนก็ตายไปแล้ว ยังจะมีวิธีไหนอีก จึงนึกรักษาตามมีตามเกิดเถอะ จึงพยักหน้าหงึกๆ กลั้วว่าอีกเดี๋ยวจะตามหาชายคนนั้นไม่เจอ

ชายคนนั้นถามเวลาตกฟากของน้ำหญิงเล็ก แล้วหยิบจานเข็มทิศออกมา นับนิ้วคำนวณ แล้วบอกกับตาว่า “ถ้าไม่มีอะไร

พลิกผัน เกรงว่าลูกสาวคนเล็กของคุณจะมีชีวิตอยู่ไม่เกินวันที่สิบห้า เดือนนี้ เก้าปีก่อนอาจารย์ได้เดือนแล้ว คิดไม่ถึงว่าพวกคุณไม่เพียง ไม่เชื่อ ซ้ำยัง...แฮ่อ!”

ตาได้ยืนกิริบคูกเข่าลงตรงหน้าชายคนนั้น แล้วร้องไห้อย่าง ทุกข์ใจ “ตอนนั้นเราไม่ได้คิดว่าที่นักพรตบ้าคนนั้น ไม่ดี ที่นักพรต ท่านนั้นพูดจะเป็นความจริง เรื่องนี้ คุณว่า จะทำอย่างไรดี”

บางทีทุกอย่างอาจเป็นเพราะโชคชะตากำหนด ชายผู้ นั้น พยายามให้ตาลุกขึ้น พลางพิมพ์ว่า “ช่างเถอะ ช่างเถอะ คุณรอเดี๋ยวนะ”

เพียงครู่เดียวชายคนนั้นก็เดินออกมาจากห้องเล็กด้านข้าง สวมชุดยาวแบบนักพรตปักดินเงินดินทอง สวมหมวกปากว่า ใส่ รองเท้าสีขาวมีรูปปากว่า ยังสะพายย่ามเขียนคุณรูปปากว่า เขา บอกตาว่า “พาผมไปบ้านคุณ ยิ่งเร็วยิ่งดี ถ้าตอนนี้คุณเดินทางได้ ก็ไปกันเลย”

ตาเห็นชายคนนี้สวมชุดนักพรตก็รู้ว่าตัวเองเจอคนที่ถูกเรื่อง แล้ว จึงรีบลุกขึ้น ทั้งคู่เดินทางตลอดคืนกลับมายังบ้านยาย คาดไม่ถึงว่าเพราะการเดินทางครั้งนี้ ฆาของตาจึงมีปัญหาในภายหลัง หลังจากนั้นเวลาเดินจะกะเผลกเล็กน้อย

ว่าไปแล้ว ปกติตาเป็นคนที่มิพละกำลังมากในหมู่บ้าน แต่ ขณะนี้ขามีอาการบาดเจ็บ นักพรตรูปนั้นก็บอกว่ารีบจึงจำต้องกัดฟัน ทนเอา ชายผู้ นี้ก็คือจาเหวินปินซึ่งต่อมาจะเป็นคนที่มีวาสนาผูกพัน กับครอบครัวเราอย่างแยกไม่ออก เวลานั้นจาเหวินปินมีลูกชาย และลูกสาวอย่างละคน เป็นฝาแฝด ใช้ชีวิตอย่างยากจนในชนบท ตะวันขึ้นออกไปทำงาน ตะวันตกก็พักผ่อน

พอมาถึงบ้านยาย ตาก็เล่าเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นให้ยายฟัง แล้วพาจาเหวินปิ่นไปที่ห้องน้ำหญิงเล็ก ที่น่าแปลกก็คือครั้งนี้หมาดำของน้ำชายเล็กพอเห็นจาเหวินปิ่นก็ทำท่าสนิทสนมเป็นพิเศษ วิ่งวนรอบขาเขาด้วยท่าทางชอบใจ ต้องรู้ว่าปกติหมาตัวนี้ดูกับคนแปลกหน้าว่ากันว่าแม้แต่พ่อผมก็เกือบถูกมันกัด

เหวินปิ่นลูบหัวหมาดำ ยิ้มแล้วเดินเข้าไปในห้อง พร้อมกับบอกให้คนอื่นรอลูบข้างนอก หลังจากช่วงเวลาถูหนึ่งดอกใหม่หมด จาเหวินปิ่นก็เดินออกมา สีหน้าดูเคร่งเครียด ยายถามด้วยความวิตก “ท่านนักพรต เป็นยังไงบ้าง”

จาเหวินปิ่นไม่พูดอะไร เพียงแต่บอกให้ยายหาโต๊ะตัวหนึ่งตั้งไว้นอกประตู ยายไม่ซักช้า รีบไปยกโต๊ะเล็กตัวหนึ่งมาตั้งที่หน้าประตู จากนั้นจาเหวินปิ่นยังให้ยายเตรียม ‘ข้าวกลีบหั่ว’ หนึ่งชาม (ข้าวกลีบหั่วก็คือตักข้าวใส่ให้เต็มชาม กดจนแน่นดีแล้วก็คว่ำลงในชามอีกใบหนึ่งแล้วยกชามแรกออก เหลือข้าวรูปร่างแบบชามแต่กลับหัวลง และใช้ข้าวทิ้งสุกเท่านั้น)

หลังจากตั้งโต๊ะและวางข้าวกลีบหั่วหนึ่งชามไว้กลางโต๊ะแล้ว นักพรตหนุ่มก็หยิบธูปสามดอกออกมาจากย่ามเขียนคุณ กระดาษยันต์หนึ่งปึก ผงจุฬา (ผงหมึกสีแดงหรือชาด) หนึ่งกล่อง และพู่กันหนึ่งด้าม แล้วให้ตายกเตียงของน้ำหญิงเล็กมาวางให้ตรงกับประตูห้อง ยังบอกให้ตาใช้เชือกปอมัดน้ำหญิงเล็กให้แน่นๆ

พูดถึงน้ำหญิงเล็ก หลังจากเหวินปิ่นเข้าไปก็คืนพล่านไม่หยุด แม้แต่ผู้ชายที่โตแล้วอย่างตายังเกือบจะเอาไม่อยู่ รวากับว่าเพียงข้าวขำมึนก็มีเรี่ยวแรงราวกับวัว พอตาได้ยินที่นักพรตบอกก็ใช้เชือกปอมัดน้ำหญิงเล็กไว้ ภายหลังผมจึงรู้ว่าเชือกปอเส้นนี้ไม่เพียง

ใช้เพื่อมัดไม่ให้หน้าหญิงเล็กตื่นพล่าน ที่สำคัญว่าน่าจะใช้เพื่อล่อม
วิญญาณ นั่นคือมัดวิญญาณหน้าหญิงเล็กไว้ ไม่ให้วิญญาณแหกหลุด
ออกจากร่าง

หลังจากมัดหน้าหญิงเล็กแล้ว นักพรตยังเอาของที่ดูเหมือน
ก้อนหินสีดำยัดใส่ปากหน้าหญิงเล็ก บอกว่าเพื่อป้องกันเด็ยวแกจะกัด
ลิ้นตัวเองเพื่อฆ่าตัวตาย หลังจากเตรียมทุกอย่างเสร็จแล้ว นักพรต
ก็จุดธูปสามดอกด้วยท่าทางนบนอบ เป็นรูปที่ยาวกว่าธูปทั่วไปที่เรา
เห็น และใหญ่กว่าเล็กน้อย สีค่อนข้างเหลือง น่าจะเป็นธูปบรรณาการ
ตามตำนาน ว่าไปแล้วก็น่าแปลก ทั้งๆ ที่ในบ้านไม่มีลมพัด แต่ควัน
จากธูปที่จุดแล้วสามสายกลับรวมกันเป็นสายเดียว แล้วค่อยๆ ลอย
เข้าไปในห้องของหน้าหญิงเล็ก

จากนั้นจาเวหินป็นก็หยิบจานฝนหมึกอันหนึ่งออกมา ตามผม
เป็นคนที่ชื่นชอบการเขียนตัวอักษร พอเห็นจานฝนหมึกอันนั้นก็รู้
ว่าไม่ใช่จานฝนหมึกธรรมดา นี่เป็นจานฝนหมึกที่เป็นกล่องหมึก
ทำจากทองแดงขาว³ รูปร่างเหมือนปากว่า แต่ตรงกลางเป็นสีแดง
ต่างจากจานฝนหมึกทั่วไปซึ่งเป็นสีดำ

นักพรตเหลือบมองหน้าชายเล็ก แล้วลูบหัวเขาพลางบอกว่า
“เจ้าหนู ไปรองฉี่มาให้หน่อย ฉี่ใส่ชามแล้วเอามาให้ฉัน”

ยายรีบหยิบชามใบใหญ่แล้วจูงหน้าชายเล็กออกไป เพียงครู่
เดียวก็ถือชามใส่ปัสสาวะของหน้าชายเล็กเข้ามา นักพรตเทปัสสาวะ
ลงบนจานฝนหมึกเล็กน้อย จากนั้นจึงเทผงจุฑาลงไปบนจานฝน

³ ทองแดงขาวเป็นโลหะผสมระหว่างทองแดงกับนิกเกิล มีสีเงิน ชาวจีนจึงเรียกว่า
ทองแดงขาว - ผู้แปล

หมึก ผสมเข้าด้วยกัน แล้วหีบฟู่กันเริ่มลงยันต์บนกระดาษยันต์ โดยไม่ยกฟู่กันพ้นจากกระดาษ อักษรทั้งหมดจึงต่อเนื่องกันเป็น พืด เขียนยันต์ทั้งหมดแปดแผ่น จากนั้นจึงนำไปติดไว้แปดจุดใน ห่องน้ำหญิงเล็ก

พูดแล้วก็น้ำแปลก หลังจากปิดยันต์แผ่นสุดท้ายเสร็จ น้ำ หญิงเล็กบนเตียงก็ร้องคำรามด้วยความหวาดกลัว แต่มีของอยู่ใน ปาก จึงฟังไม่ถนัดว่าอะไร ดวงตาแกเบิกกว้าง สายหัวไปมาไม่หยุด ทำทางทั้งหวาดกลัวและเคียดแค้น!

จาเหวินปินไม่แม้แต่จะเหลือบมองน้ำหญิงเล็กที่กำลังดิ้น แต่กลับเดินรีเข้าหาอย่างฉับไว อย่างทำด้วยท่าก้าวเจ็ดดาว แต่ละ ก้าวจะเขียนยันต์หนึ่งแผ่น จากนั้นก็ใช้นิ้วแตะแผ่นยันต์ ไม่รู้ว่าเขา ทำอย่างไร ไฟก็ลุกเผาไหม้กระดาษยันต์ จากนั้นก็เริ่มท่องคาถา น้ำหญิงเล็กบนเตียงเริ่มดิ้นพล่านตามคาถาและยันต์ของเหวินปิน เด็กผู้หญิงอายุแค่เก้าขวบ ดูเหมือนเกือบจะดิ้นหลุดจากเชือกปอ เส้นโตเท่านิ้วมือ แม้แต่แผ่นกระดาษนปูเตียงก็ส่งเสียงเอี๊ยดๆ ไบหน้า เปลียนจากขาวซีดเป็นเขียวคล้ำ ปากส่งเสียงดัง “ฮู...ฮู...” ไม่หยุด แต่ฟังไม่ออกว่าอะไร

เผากระดาษยันต์ไปทั้งหมดสี่สิบเก้าแผ่น น้ำหญิงเล็กดูเหมือน จะหมดเรี่ยวแรงแล้ว เหลือเพียงเสียงหายใจหอบดัง คนในครอบครัว ยายต่างตกใจจนไม่กล้าขยับเขยื้อน แต่สีหน้าจาเหวินปินกลับเคร่ง เครียดขึ้นเรื่อยๆ แล้วเริ่มมีเหงื่อซึมออกมา สุดท้ายเมื่อเผากระดาษ ยันต์แผ่นสุดท้ายเสร็จ แผ่นหลังก็ชุ่มไปด้วยเหงื่อ

นักพรตนั่งลงบนพื้นห้อง ตีมหาที่ยายยื่นให้ ทำทางเหนื่อยล้า

มาก เขานั่งรอสยามนาที่ จึงลุกขึ้นยืน ดูอ่อนแรงอย่างชัดเจน เขาก็ก้มมือเรียกตา พูดเบาๆ ว่า “ออกไปนอกบ้านให้หมด ไปที่หน้าประตู ผมมีอะไรจะบอกพวกคุณ”